

[Baadsgaard]

Jeg vil også gerne bringe et forslag frem i debatten her. Regeringen har jo planer om at ville forlænge lånene til almennyttigt byggeri. Hvad med at lade denne ydelsesnedgang blive brugt, i hvert fald i de første år, i nybyggeriet til at lempe huslejen?

Der er meget, regeringen stadig overvejer. Jeg håber, overvejsen om at sælge ud af de almennyttige boliger må blive ved overvejselserne. Ellers må jeg spørge, om boligministeren mener, at vi har for mange boliger til at løse de boligsociale problemer.

Derimod vil vi gerne i Socialdemokratiet være med til at fremme lejernes overtagelse af deres bolig i det private udlejningsbyggeri på andelsboligvilkår, privat eller almennyttigt, men hertil har redegørelsen ingen bemærkninger.

Lejerne skal have større indsigt i anvendelsen af hensatte midler til vedligeholdelse og forbedringer, står der. Jeg mener ikke, det her drejer sig om, at de skal have indsigt; det drejer sig om, at lejerner skal have indflydelse og medbestemmelse på midlernes anvendelse.

Jeg savner helt i redegørelsen oplysning om, hvordan de store problemer, der er på vej i parcelhusområderne i de kommende år, skal løses. Der er ingen konkrete anvisninger på, hvordan man kan fremme mobiliteten på boligmarkedet, og jeg savner også helt, hvilken rolle regeringen mener kommunerne skal spille i en fremtidig boligpolitik, men det er da muligt, at debatten i dag – det må jeg håbe – kan bringe os nærmere en afklaring af de ubesvarede spørgsmål.

Der er mange af boligministerens forslag, som ikke sigter mod et socialt afbalanceret boligmarked, sådan som der står i målsætningen. Boligministeren bør derfor opgive de ideologisk prægede forslag og holde sig til at løse problemerne med det mål, som jeg citerede fra redegørelsens målsætning.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Det Konservative Folkeparti var medforlagsstiller til den dagsorden, Folketinget vedtog den 6. april 1989 her i Folketinget, og her har vi den redegørelse, vi bad om.

Når man ser på målsætningen for den boligpolitik, der er ført siden den anden verdenskrig, kan den måske sammenfattes som et ønske om dels at forøge boligbestanden, dels – og delvis sammenhængende hermed – at subsidiere udgifterne i forbindelse med boligforbruget.

I løbet af den sidste halve snes år er målsætningen om at forøge boligbestanden i stigende grad blevet suppleret med – om end endnu ikke helt erstattet af – en målsætning om at sikre en bedre vedligeholdelse af den eksisterende boligmasse, ikke mindst i forbindelse med de gamle, private udlejningsboliger.

De boligpolitiske midler, som i dag danner rammen om udviklingen på boligområdet, er:

For det første ydes der offentlig støtte til nybyggeri af almennyttige boliger, private andelsboliger, ungdomsboliger og ældreboliger.

For det andet gives der støtte til byfornyelse. Herved får vi indrettet tidssvarende boliger i nedslidte, men bevaringsværdige dele af den eksisterende boligmasse, som i høj grad bebos af de ressourcemæssigt set svage stillede grupper.

For det tredje er der mulighed for at yde individuel boligstøtte i form af boligsikring og boligydelse til husstande med begrænsede indkomster i forhold til boligbehov, så de også bliver i stand til at efterspørge boliger af god kvalitet. Dette gælder ikke mindst for børnefamilierne og de ældre.

Den traditionelle boligpolitik har derfor koncentreret sig om et kortsigtet slagsmål om kvoter, rammebeløb, boligstøtte m.v.

Udviklingen har vist, at det private udlejningsmarked gennem flere årtier har været viggende. Vi bevæger os mod den situation, hvor den private udlejningssektor dør ud og den almennyttige overtager al udlejning.

Boligpolitikken har også været præget af problemet med at skabe balance mellem boligbehov og boligudbud. Frem til midten af 1970'erne har det været en væsentlig målsætning at bygge så mange boliger som muligt. De eksisterende styringsmidler i boligpolitikken er derfor udformet til denne situation. Resultatet er blevet, at der i 1988 findes ca. 2,3 mio. boliger af gennemgående høj standard til ca. 5 mio. mennesker, dvs. knap en bolig pr. 2 personer.

1990'ernes boligpolitik vil komme til at dreje sig om andre opgaver og problemer end 1970'ernes og 1980'ernes boligpolitik. 1990'ernes boligpolitik vil i højere grad dreje sig om tilpasning af udbud og efterspørgsel, om boligernes og boligområdernes kvalitet og om nye, store boligbyggerier end om boligmangel.

Den anden målsætning, der vil præge boligpolitikken fremover, er hensynet til svage grup-